

MORFOLOGIJA PRIČE

Još uvek ni traga od snega.
I upravo zbog toga
sećaš se
onog putovanja vozom preko planina
ostalgичnog i reumatičnog,
kada smo se jedva probijali
kroz vetruštinu,
one starice iz međuratnog perioda
s vunenom kapom koja ti je
začuđena
tvojom samoćom i mršavošću,
poklonila jabuku,
kao odraz one druge što ti je
u Bratislavi,
pružila tri narcisa
u zamenu za vodu
(Prop je bio više nego zadovoljan).
Sećaš se
paradoksalnog osećaja,
između milovanja i probadanja,
nostalgije za nepoznatim,
stanice u nekom tajanstvenom gradu
povraćanja u ponoć
i Crkve Svetog Stefana u podne,
reči đakona
(„Nije trebalo da bude otvorena,
ali sam odlučio da je obiđem posle novogodišnjeg slavlja.
Kakav božanski znak.“)
Sećaš se
bele ruševine,
narkotičke tišine
koja je okruživala onog čoveka,
s metlom u ruci,
u čijem društvu je samo
dvanaest raštrkanih apostola
i jedan zamišljeni pantokrator,

tromog hoda
i mrkog pogleda.
I gotovo nostalgična
za onom groznicom i onom mučninom
sada posmatraš
svoju zbirku idiopatija,
dok se pitaš
koji će biti medicinski izraz
za tu membranu
(koja nesumnjivo postoji,
a ti je nemaš)
šta da radi onaj ko oseća tup bol
dok bos hoda
po postojanju,
da li ćeš sresti
treću i nevidljivu staricu
i da li glad za snegom
i žeđ za dolinom
spadaju u kategoriju
božanskih znakova.